

ומתרצינן: אמרי! אין לדמות תורין שלא הגיע זמנן למחוסר זמן בבהמה, כי מחוסר זמן, יש בו מעילה, מידי דהוה אבעל מום, כשם שיש מעילה בבהמת בעל מום, ומדוע יש מעילה בבעל מום?

דהוי בר פדיון, כיון שדינו להיפדות, ודמיו יפלו לנדבה לקנות מהן קרבן אחר, הילכך יש עליו קדושת דמים.

והוא הדין למחוסר זמן, הואיל ואם יפול בו מום, יפדה. נמצא שיש עליו, על כל פנים, קדושת דמים,

אבל הני עופות, תורין שלא הגיע זמנן, עתה⁽⁴¹⁴⁾ אינן ראויין לקדושת הגוף, וגם אינן

ומבררת הגמרא: בשלמא רבי שמעון, מבואר טעמו, מדוע מועלין בתורין שלא הגיע זמנן, כדקתני טעמא, כמו ששינונו [שם]: שהיה רבי שמעון אומר: כל הראוי לבוא לאחר זמן⁽⁴¹²⁾, הרי הוא בלא תעשה, ואין בו כרת. וכיון דאם שחטן בחוץ עבר בלא תעשה, אם כן, יש בהן חשיבות לענין שמועלין בהן,

אלא, לרבנן, אף אם הם סוברים שהשוחט מחוסר זמן בחוץ אינו עובר בלא תעשה,

מכל מקום קשה, מאי שנא, מה שונה דין תורין אלו, ממחוסר זמן, שהם ודאי קדושים ומועלין בהם⁽⁴¹³⁾, אף כשלא הגיע זמנם, ולמה אין מועלין בתורין שלא הגיע זמנן?

המיוחד לרש"י ורבינו גרשום, שקושית הגמרא היא על עצם חלות הקדושה. ומוסיפים: כיון שהיה ברור לגמרא שמועלין במחוסר זמן, יכלה הגמרא לומר בפשיטות: בשלמא לרבי שמעון, מועלין בתורין שלא הגיע זמנן כשם שמועלין במחוסר זמן. אלא לרבנן, מאי שנא ממחוסר זמן, ולמה אין מועלין בתורין כשם שמועלין במחוסר זמן.

אלא, לפי תירוץ הגמרא אליבא דחכמים, אין להשוות מחוסר זמן של עופות למחוסר זמן של בהמות. וכדי שלא תתעורר הקושיא על רבי שמעון: איך השווה עופות לבהמה, לפיכך אמרה הגמרא שטעמו אינו משום השוואת עופות לבהמה, אלא, שכלל בידי רבי שמעון, שמחוסר זמן יש עליו קדושה, ולומדה ממה שאמרה התורה לא תעשה על מחוסר זמן בשחוט חוץ. [ועיין מה שכתב האור שמח בפרק שלישי מהלכות גירושין הלכה טז].

414. מבואר על פי הקרן אורה. סיכום הדברים לדעתו, הוא: לדין מעילה ושיהיה מ"קדשי ה"

ומדמיה יקנו עולת נדבה, הלכך, עדיין נקראת "קדשי ה'". מה שאין כן בני יונה שעבר זמנן, כיון שאין פדיון לעופות, כמו שיבואר בגמרא, ואין שום תועלת בהן ובדמיהן ואינן מ"קדשי ה'" בשום צד, לפיכך, אין מועלין בהן. ועיין לקמן [הערה 419] בשם הקרן אורה.

412. גירסת השיטה מקובצת.

413. פירוש: היה ברור לגמרא שחכמים מודים שהמקדיש מחוסר זמן, אף על פי שאסור להקדישו, מכל מקום הרי הוא קדוש [עיין מנחת חינוך מצוה רצ"ג אות ו], וברור שמועלין בו [עיין משנה למלך פרק ב מהלכות מעילה הלכה טז].

ויש להוסיף ביאור: אם אכן חל ההקדש, הרי הוא נכלל בכלל מה שאמרה המשנה בפרק שני בכל הקדשים שמועלין בהם "משהוקדשו". הילכך, מקשה הגמרא: למה לא ימעלו בתורין שלא הגיע זמנן?

כן מפרשים התוס'. [ובהערה 416 יבואר דעת